

Αριθμός 173/2009.
Το Μονομελές Πρωτοδικείο Τρικάλων
(Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

Συγκροτήθηκε από τον Πρόεδρο Πρωτοδικών Νικόλαο Πουλάκη, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέως.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Μαΐου 2009 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αιτούντων: 1) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Σαφφούς αρ.10, όπως νόμιμα εκπροσωπείται 2) Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ- ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Πατησίων αρ. 130, όπως νόμιμα εκπροσωπείται και 3) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο GRAMMO, που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, στην οδό Αριστοτέλους αρ. 65, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, οι οποίοι παραστάθηκαν διά του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Δημητρίου Σαμαρτζή.

ΚΑΤΑ

Των καθ'ων η αίτηση: 1), κατοίκου, η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο του δικαστηρίου δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου Μαρίας Κυρίτση, 2), κατοίκου, η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο του δικαστηρίου δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου Ευθυμίας Σακελλαρίου, 3), κατοίκου, ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο του δικαστηρίου μετά του πληρεξουσίου του δικηγόρου Γεωργίου Μιζάκη, 4), κατοίκου, ιδιοκτήτη επιχείρησης με την επωνυμία «.....» στο, ο οποίος ήταν απών και 5), κατοίκου, ιδιοκτήτη επιχείρησης με την επωνυμία " στα (.....), ο οποίος ήταν απών.

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 20.1.2009 αίτησή τους που κατατέθηκε με αριθμό κατάθεσης 82/2009 και προσδιορίστηκε αρχικά δικάσιμος η 1η Απριλίου 2009 και μετά από αναβολή η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας (13.5.2009).

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1.-Οι αιτούντες, με δήλωση του πληρεξουσίου τους δικηγόρου στο ακροατήριο του δικαστηρίου, παραιτήθηκαν από το δικόγραφο της αιτήσεως ως προς τον πέμπτο των καθών η αίτηση. Συνεπώς ως προς αυτόν η δίκη πρέπει να καταργηθεί, αφού η αίτηση λογίζεται ότι ποτέ δεν ασκήθηκε εναντίον του (άρθρα 294, 295 και 297 ΚΠολΔ).

2.-Όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ. 5230-Γ/11.3.2009 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας του πρωτοδικείου Τρικάλων Γεωργίας Τσουλάκη, την οποία προσκομίζουν και επικαλούνται οι αιτούντες, αντίγραφο της αιτήσεως με την πράξη ορισμού της δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση για την αρχικά ορισθείσα δικάσιμο της 1ης Απριλίου 2009, επιδόθηκαν

νόμιμα και εμπρόθεσμα στον τέταρτο των καθων η αίτηση. Επίσης από την υπ' αριθμ. 5804/29.4.2009 όμοια έκθεση της ίδιας δικαστικής επιμελήτριας, προκύπτει ότι στον παραπάνω καθού (τέταρτο), επιδόθηκαν και τα υπ' αριθ, 137/2009 πρακτικά συνεδριάσεως του δικαστηρίου αυτού, δυνάμει των οποίων γνωστοποιήθηκε στον παραπάνω καθού, η μετ' αναβολή δικάσιμος. Εφόσον λοιπόν ο τελευταίος δεν εμφανίσθηκε κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, πρέπει να δικάσσει ερήμην, αλλά η συζήτηση θα προχωρήσει όπως αν είχε παρουσιασθεί γιατί στην προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δεν ισχύει το τεκμήριο ομολογίας λόγω της ερημοδικίας (άρθρα 699 σε συνδ. με άρθρα 696 και 698 του ΚΠολΔ. Π. Τζίφρας Ασφ. μέτρα εκδ 4^η σελ.50).

3.-Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ του Ν. 2121/1993, προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, ήτοι τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές), που σχετίζονται με την πνευματική δημιουργία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας. Σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ. 1, 47 παρ.1 και 48 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, προστατεύονται τρεις κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων: α) οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, β) οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας ή ήχου και εικόνας (φωνογραφημάτων, κινηματογραφικών ταινιών κ.λ.π), γ) οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί. Εξάλλου, κατά το άρθρο 46 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, ερμηνευτές η εκτελεστές καλλιτέχνες είναι: «τα πρόσωπα που ερμηνεύουν η εκτελούν με οποιονδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι τραγουδιστές». Συνεπώς το δικαίωμα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών γεννάται από πράξεις με πνευματικό ή καλλιτεχνικό περιεχόμενο (ενώ τα άλλα συγγενικά δικαιώματα γεννώνται από πράξεις όπου προέχει ο επιχειρηματικός και τεχνικός χαρακτήρας). Το άρθρο 46 παρ. 2 προσδιορίζει τις περιπτώσεις που οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν το δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις της ερμηνείας ή της εκτελέσεώς τους. Ειδικότερα: α) την εγγραφή της ζωντανής ερμηνείας ή εκτελέσεώς τους σε υλικό φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, β) την άμεση ή έμμεση αναπαραγωγή της εγγραφής της ερμηνείας ή εκτελέσεως τους, καθώς και τη θέση σε κυκλοφορία με μεταβίβαση της κυριότητας με εκμίσθωση ή με δημόσιο δανεισμό του υλικού φορέα με την εγγραφή. Το ως άνω περιουσιακό δικαίωμα έχει χαρακτήρα απόλυτο, δηλαδή στρέφεται κατά παντός, που θα επιχειρούσε την εγγραφή ή τη θέση σε κυκλοφορία και - εξασφαλίζει, ότι η εκμετάλλευση των ερμηνειών και των εκτελέσεων δεν θα γίνει παρά εντός των ορίων, που ο ενδιαφερόμενος ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης έχει επιτρέψει, σε μερικές, όμως, περιπτώσεις το δικαίωμα αυτό (ενοχική αξίωση εύλογης αμοιβής) γίνεται σχετικό (βλ. Γ. Κουμάντου, Πνευματική ιδιοκτησία, 2002, σ. 379 επ. Δ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, 2000 αρ. 169 επ.σ. 189 επ, αρ. 71, 73 σελ. 88, 91, Μ-Θ Μαρίνου, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, ΕλλΔνη 35, 1441, 1445, ΠΠρΑθ 9666/1997 ΕΕμπΔ 641, ΜΠρΑθ 35661/1999 αδημ.). Περαιτέρω σύμφωνα με το άρθρο 49 ν. 2121/1993, «όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήσης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Με τη διάταξη αυτή (που προστατεύει τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών καλλιτεχνών, καθώς και των παραγωγών του υλικού φορέα του πνευματικού έργου) προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσεως της διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης

για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Προς αποφυγή μάλιστα χρόνου μεγάλης αναμονής για τον οριστικό καθορισμό προβλέπει και τη δυνατότητα καθορισμού από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Αν και θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι αυτή η προσωρινή διαπίστωση της «εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής» της συνιστά γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο διαπλαστικού χαρακτήρα λαμβανόμενου κατά το άρθρο 732 ΚΠολΔ (πρβλ ΜονΠρωτ.Τρικ. 578/2002 Δίκη 33 (2002) σελ. 1140 για την ανάλογη ρύθμιση της αμοιβής του άρθρου 56 ν. 2121/1993), ωστόσο ορθότερο είναι ότι πρόκειται για ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή με την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Και τούτο επειδή αντικείμενο της δίκης τόσο για τον προσωρινό, όσο και τον οριστικό προσδιορισμό δεν είναι ούτε η δεσμευτική δεοντική διάγνωση ούτε η διάπλαση του ύψους της υποχρέωσης του χρήστη έναντι του οργανισμού διαχείρισης. Αντικείμενο και των δύο δικών είναι αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοιβής και των όρων πληρωμής της. Δεν πρόκειται δηλαδή για παροχή προσωρινής και οριστικής δικαστικής προστασίας αναφορικά με κάποια εριζόμενη έννομη σχέση, αλλά για τη διαπίστωση μιας πραγματικής κατάστασης, στην οποία χρήστης και οργανισμός δεσμεύονται να προσαρμόσουν τη συμπεριφορά τους κατά την κατάρτιση της μεταξύ τους σύμβασης (Κ.Μπέης, σχόλια στην ΜονΠρωτ.Τρικ. 578/2002, ο.π. ιδίως σελ. 1148). Άλλωστε, η από νομική διάταξη παραπομπή στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων μίας διαγνωστικής διαφοράς ή της λήψης ενός ρυθμιστικού μέτρου δεν προσδίδει χωρίς άλλο την ιδιότητα του ασφαλιστικού μέτρου (Κ. Μπέης, ΠολΔικ Τ. 14 σελ. 6). Συνέπεια αυτού είναι ότι δεν εφαρμόζονται όλες οι διατάξεις των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ αλλά μόνον εκείνες που αρμόζουν την υπόθεση (πρβλ. για την ανάλογη περίπτωση του προσωρινού προσδιορισμού αποζημίωσης απαλλοτριωθέντος ΑΠ 455/1971 Δίκη 3 σελ. 87 και Δίκη 10 σελ. 692). Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου, διότι οι προϋποθέσεις αυτές αναφέρονται στα γνήσια ασφαλιστικά μέτρα. Ανάλογα λοιπόν και η αίτηση για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής, για την οποία ο νόμος δεν προβλέπει την τηρητέα διαδικασία, θα γίνει κατά τις διατάξεις της διαδικασίας της εκούσιας δικαιοδοσίας. Επίσης, με βάση τα ανωτέρω, η έννοια του άρθρου 49 παρ. 1 περί καθορισμού από το δικαστήριο του ύψους της εύλογης αμοιβής και «των όρων πληρωμής» της δεν είναι ότι με την αναφορά αυτή καθιερώνεται από διάταξη ουσιαστικού δικαίου ακόμη μία περίπτωση προσωρινής επιδίκασης απαιτήσεως ως ασφαλιστικό μέτρο, πέραν απ' αυτές που περιοριστικά απαριθμούνται στο άρθρο 728 ΚΠολΔ (έτσι δέχονται, ενδεικτικά, οι ΜονΠρωτΑΘ 4296/2002 και ΜονΠρωτΘεσ 196/2002 αδημοσίευτες). Μία τέτοια εκδοχή, εκτός του ότι δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στη γραμματική διατύπωση του νόμου, αντίκειται στη βασική προϋπόθεση κάθε επιδίκασεως, άρα και της προσωρινής, σύμφωνα με την οποία πρέπει η απαίτηση να έχει γεννηθεί και να είναι ορισμένη. Στην προκείμενη όμως περίπτωση το μεν ύψος της εύλογης αμοιβής δεν έχει ακόμη καθορισθεί, η δε απαίτηση δεν γεννήθηκε, αφού η δημιουργία της εξαρτάται από την αποδοχή της εύλογης αμοιβής από τα μέρη και, τέλος, από τη σύναψη της σχετικής μεταξύ τους σύμβασης για τη χρήση των έργων του ρεπερτορίου του οργανισμού. Αντίθετα, η ορθή έννοια του νόμου είναι ότι το δικαστήριο προσδιορίζει μαζί με το ύψος της αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης. Οι όροι αυτοί, σε συνδυασμό με το ύψος της αμοιβής, θα αποτελέσουν το εύλογο μέτρο που καλείται να προσδιορίσει προσωρινά ή οριστικά το δικαστήριο. Περαιτέρω, αναφορικά με τη νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και προστασίας ισχύουν τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57 ν. 2121/1993, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων (γενικότερα για το ζήτημα βλ. σχετικά: Γεωργίου Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 8η έκδοση 2002; σελ. 359-378 και 380 επ Μιχαήλ-Θεοδώρου Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία 2000, σελ. 251-272, 299-317, Κωνσταντίνος Κυπρούλη, Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών, 2000, σελ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα, 1994, σελ. 158 επ 164). Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το

προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κ.λ.π. (βλ. σχετικά Γ. Κουμάντο, ο.π. σελ. 368 σημ. 752, όπου παρατίθεται νομολογία με βάση το προγενέστερο δίκαιο) «διευκόλυνε» τους οργανισμούς αυτούς, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, με τρία δικονομικά προνόμια: Α) Οι Οργανισμοί μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξώδικως, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητα τους στηρίζεται σε μεταβίβαση εξουσίας είτε σε πληρεξουσιότητα κατά το άρθρο 54 παρ. 3. Ενεργούν λοιπόν εξ ιδίου δικαίου και δεν χρειάζεται να διευκρινίζουν ποια είναι η ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον δικαιούχο (άρθρο 55 παρ. 2 εδάφιο β). Β) Η δεύτερη διευκόλυνση αφορά το αναγκαίο περιεχόμενο του δικογράφου, με το οποίο ζητείται δικαστική προστασία. Ο οργανισμός δεν είναι ανάγκη να αναφέρει όλα τα έργα των δικαιούχων που εκπροσωπεί και για τα οποία ζητείται η δικαστική προστασία, αλλά αρκεί, κατ' εξαίρεση, η δειγματοληπτική αναφορά των έργων αυτών (άρθρο 55 παρ. 3). Γ) Το κυριότερο όμως προνόμιο αφορά την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών τόσο κατά την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών, όσο και κατά την δικαστική προστασία των δικαιούχων. "Έτσι ο νόμος δημιούργησε ένα τεκμήριο, σύμφωνα με το οποίο «τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα» (άρθρο 55 παρ. 1 εδ α). Το τεκμήριο είναι βέβαια μαχητό και, όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη (Γ. Κουμάντος ο.π. σελ. 367-368). Περαιτέρω η άνιση μεταχείριση των ξένων δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων σε σχέση με τους ημεδαπούς και το χαμηλό επίπεδο της παρεχόμενης προστασίας κατέστησαν αναγκαία την κατάρτιση της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης της 26-10-1961 «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφήματων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε από την Ελλάδα και κατέστη εσωτερικό δίκαιο με τον Ν. 2054/30-6-1992. Η σύμβαση αυτή, που ασχολείται μόνο με τρεις κατηγορίες προσώπων για τις οποίες δημιουργεί ισάριθμα συγγενικά δικαιώματα, ήτοι τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, τους παραγωγούς φωνογραφήματων και τους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς, ως κύρια μέθοδο προστασίας καθιερώνει την εξομοίωση των αλλοδαπών προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση της «εθνικής μεταχειρίσεως». Εθνική μεταχείριση, η οποία πρέπει να παραχωρείται και στους αλλοδαπούς, είναι αυτή, που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, εφόσον: α) (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, Β) (για τους παραγωγούς φωνογραφήματων) τα φωνογραφήματα δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του (άρθρο 2 παρ. 1), Έτσι, το νομικό καθεστώς που διέπει τους υπηκόους κάθε κράτους σ' αυτές τις περιπτώσεις πρέπει να διέπει και τους υπηκόους των άλλων συμβαλλομένων κρατών που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως. Η συμβατική παρεχόμενη προστασία και η προστασία που τα κράτη μέλη είναι υποχρεωμένα να παράσχουν αποτελεί το συμβατικό υποχρεωτικό ελάχιστο όριο προστασίας και περιέχει την αναγνώριση δικαιωμάτων στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς φωνογραφήματων καθώς και την αναγνώριση ενός σχετικού (ενοχικού) δικαιώματος για εύλογη αμοιβή στις δυο αυτές κατηγορίες (βλ. Κουμάντο, ο.π. σελ. 387 επ). Έτσι το άρθρο 12 του ν. 2054/1992 αναγνωρίζει το δικαίωμα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφήματων να αξιώνουν από τον χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίας στο κοινό φωνογραφήματος προοριζομένου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εν λόγω εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, όπως ορίζει η εθνική νομοθεσία ως προς τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 4 και 5 παρ. 2 συνάγεται σαφώς ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος (π.χ. Η.Π.Α.) το φωνογράφημα

όμως το αργότερο εντός τριάντα ημερών από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση) παρουσιάσθηκε (δημοσιεύθηκε) επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (π.χ. Ελλάδα), στην περίπτωση αυτή το φωνογράφημα αυτό θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο μέρος (π.χ. Ελλάδα) και το τελευταίο θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων. Συνεπώς αν ένα φωνογράφημα εκδόθηκε στις ΗΠΑ και το αργότερο εντός τριάντα ημερών από την πρώτη έκδοση σ' αυτές παρουσιάσθηκε και στην Ελλάδα, τότε αυτό θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα και σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως το ύψος της εν λόγω εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Στη συγκεκριμένη περίπτωση οι αιτούντες με την υπό κρίση αίτηση, κατά τη δέουσα εκτίμηση του δικογράφου της, ισχυρίζονται ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, νόμιμα συνεστημένοι κατά το άρθρο 54 ν. 2121/1993, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ο τρίτος για τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, έχοντας τις αναφερόμενες στο νόμο αρμοδιότητες διαχείρισης, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που προβλέπει το άρθρο 49 ν.2121/1993 για τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα ήχου και εικόνας κ.λ.π για παρουσίαση έργων στο κοινό. Ότι συνέταξαν από κοινού αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993, στη συνέχεια δε κάλεσαν τους καθών η αίτηση, που χρησιμοποιούν δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου να προσέλθουν σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας για όλους αμοιβής, πλην όμως οι τελευταίοι διαφωνούν για το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλουν να πληρώσουν, παρόλο που στα καταστήματά τους εκπέμπουν δημόσια μουσική από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόριο έργων ξένων και Ελλήνων καλλιτεχνών. Περαιτέρω, αναφέρουν τα ονόματα όλων των αλλοδαπών και ημεδαπών δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου), που τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος επί όλων των έργων τους, εκ των οποίων ενδεικτικά αναφέρονται τα έργα-μουσική και τραγούδια από το χρησιμοποιούμενο καθημερινώς δημοσίως στις επιχειρήσεις των καθών η αίτηση ελληνικό και ξένο μουσικό ρεπερτόριο των μελών τους, που τους έχει μεταβιβασθεί η σχετική εξουσία για τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008. Για τους λόγους αυτούς ζητούν: α) να καθορισθεί από το δικαστήριο η εύλογη αμοιβή για τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008 που ενιαία οφείλεται για τη χρήση αυτή, β) να υποχρεωθούν οι καθών με την εκδοθησομένη απόφαση να τους καταβάλλουν προσωρινώς τις παραπάνω αμοιβές που καθορίστηκαν προσωρινά γ) να καθορισθεί ότι από την αμοιβή το 50% δικαιούνται οι μουσικοί και τραγουδιστές (ισομερώς) και το άλλο 50% οι παραγωγοί των υλικών φορέων, δ) να υποχρεωθούν οι καθών να προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν στα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008, προκειμένου να προβούν οι αιτούντες στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και ε) να καταδικαστούν οι καθών στην δικαστική τους δαπάνη ύψους 600 Ευρώ, η οποία καλύπτει έξοδα συντάξεως και κοινοποιήσεως εξώδικων, αιτήσεων, αμοιβών εισπρακτόρων για την κοινοποίηση των σχετικών εγγράφων κλπ. Η υπόθεση εκδικάζεται κατά την ειδική διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 49 παρ. 1 ν. 2121/1993, 686 επ ΚΠολΔ) και είναι επαρκώς ορισμένη (βλ. ΜΠρΑΘ. 414/2004 αδημ. και ΜΠρΛαρ. 509/2004 αδημ) και νόμιμη, κατά τα αναφερόμενα στην αρχή αυτής της σκέψης, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 46, 47, 54, 55, 56} 58, 67 του ν. 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7, 12 του ν. 2054/1992, 728 παρ. 1ζ, 729 παρ. 2, 731, 732 ΚΠολΔ, εκτός α) από το τρίτο αίτημά της (να κατανεμηθούν τα ποσά κάθε (ενιαίας) αμοιβής μεταξύ των αιτούντων οργανισμών) που πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο για το λόγο ότι το δικαστήριο δεν έχει εξουσία κατανομής των ποσοστών που δικαιούται κάθε οργανισμός συλλογικής διαχείρισης από την ενιαία εύλογη αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1, διότι, σύμφωνα με την 3η παράγραφο αυτού, «οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών, εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ ερμηνευτών ή

εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης». Επομένως, η ζητούμενη κατανομή αποτελεί αντικείμενο εσωτερικής συμφωνίας των αιτούντων οργανισμών και β) από το τελευταίο αίτημα της καταβολής των δικαστικών εξόδων και αναφορικά με το μέρος που περιλαμβάνει σ' αυτήν έξοδα (σύνταξη και κοινοποίηση εξώδικων, αμοιβές εισπρακτόρων για την κοινοποίηση σχετικών εγγράφων), το οποίο δεν είναι νόμιμο και πρέπει να απορριφθεί, γιατί δεν τα προκάλεσε η άσκηση και η συζήτηση της κρινόμενης αιτήσεως (βλ. ΜΠρ.ΑΘ. 9656/2001 αδημ).

4.-Από τις ένορκες καταθέσεις στο ακροατήριο των μαρτύρων αποδείξεως του και ανταποδείξεως της πρώτης των καθών του και της δεύτερης των καθών, τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι και γενικά από την όλη συζήτηση της υπόθεσης πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι αιτούντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, νόμιμα συνεστημένοι κατά το άρθρο 54 του ν. 2121/1993), α) ο πρώτος από τους "Ελληνες μουσικούς που αναφέρονται στην αίτηση, με την νομική μορφή του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού και τον διακριτικό τίτλο «Απόλλων», β) ο δεύτερος από τους Έλληνες τραγουδιστές που αναφέρονται στην αίτηση με τη νομική μορφή του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού και τον διακριτικό τίτλο «Ερατώ» και γ) ο τρίτος από τις εταιρίες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκων, κασετών, CD, βιντεοκλίπς-οπτικοποιημένων μουσικών έργων που έχουν εγγραφεί επί υλικών φορέων (που αναφέρονται στην αίτηση) με τη νομική μορφή της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας και τον διακριτικό τίτλο «Grammo» λειτουργούν δε νόμιμα με σχετική απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού (ο πρώτος με την υπ αριθμ πρωτ.. 11083/5.12.1997, ο δεύτερος με την υπ' αριθμ πρωτ. 11089/5.12.1997 και ο τρίτος με την υπ' αριθμ. πρωτοκ. 9228/22.2.1995 απόφαση). Οι αιτούντες ως διαχειριζόμενοι και προστατεύοντες τα πνευματικά και συγγενικά δικαιώματα των μελών τους, μεταξύ των άλλων, έχουν ήδη α) καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών για την εύλογη αμοιβή των μελών τους, β) έχουν προβεί σε κάθε επιβαλλόμενη εξώδικη και δικαστική ενέργεια (με την υποβολή αιτήσεων ασφαλιστικών μέτρων, έγερση αγωγών, άσκηση ενδίκων μέσων) για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων ή δικαιοδόχων τους και στην έκδοση (στη δεύτερη περίπτωση) ικανού αριθμού δικαστικών αποφάσεων. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας (ενδεικτικά με τον γερμανικό «Gesellschaft Zur Verwertung von Leistungsschutzrechten (GVL)», με τον εκπροσωπούντα Βρετανούς και Αμερικανούς καλλιτέχνες "Rights Agency Ltd (RAL)", κλπ), κατά τις οποίες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχα δικαιούχοι (μουσικοί, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα σύμφωνα με όσα αναφέρονται σχετικά στη μεϊζονα σκέψη της παρούσας. Πλέον τούτου πιθανολογήθηκε ότι όλα τα μουσικά έργα (ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την παραπάνω σύμβαση της Ρώμης, ιδίως τα αμερικάνικα), όπως και τα επίδικα αλλοδαπά, εντός τριάντα ημερών-σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας σε σχέση με τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων μέσων επικοινωνίας (λ.χ. διαδίκτυο)-από την πρώτη δημοσίευσή τους έχουν δημοσιευθεί και παρουσιασθεί στην Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδος. Πιθανολογήθηκε περαιτέρω ότι οι αιτούντες συνέταξαν από κοινού σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 αμοιβολόγιο, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης με δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες α) για το έτος 2002, στην «Ελευθεροτυπία», στις 15-9-2000, στη «Ναυτεμπορική», στις 14-9-2000, και στον «Ριζοσπάστη» στις 14-9-2000 και β) για το έτος 2003, στην «Γενική Δημοπρασιών», στις 2-5-2003, στην «ΑΥΓΗ», στις 6-5-2003, και στον «Ριζοσπάστη» στις 2-5-2003. Για τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008, ισχύει το αμοιβολόγιο του έτους 2003. Συγκεκριμένα ως προς τη χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε χώρους προσέλκυσης κοινού και ειδικότερα σε καφετέριες, καφενεία κλ.π) που ενδιαφέρει εν προκειμένω, καθόρισαν την αμοιβή τους σε εφάπαξ ποσό κατ' έτος ως ακολούθως: Για τους

στεγασμένους χώρους: α) έως 100 τ.μ. σε 146,74 ευρώ, β) από 101 - 200 τμ σε 190,76 ευρώ κ.ο.κ. για το έτος 2002. Β) Για το έτος 2003 επίσης για τους στεγασμένους χώρους που ενδιαφέρει εν προκειμένω: α) έως 50 τ.μ. σε 100 Ευρώ, β) από 51-100 τ.μ. σε 150 Ευρώ κ.ο.κ. Για τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008, ισχύει το αμοιβολόγιο του έτους 2003. Ωσαύτως πιθανολογήθηκε ότι: η πρώτη, η δεύτερη, ο τρίτος και ο τέταρτος των καθών η αίτηση διατηρούν και εκμεταλλεύονται: η πρώτη, κατάστημα, εμβαδού 65,32 τμ στην ως καφέ - ψησταριά και λειτουργεί 12 μήνες το χρόνο κάθε ημέρα από ώρα 10 π.,. έως 1.00 π.μ., η δεύτερη κατάστημα εμβαδού 75,72 τμ στην ως «καφενείο - μπαρ» (βλ. την υπ' αριθμ. πρωτ. άδεια λειτουργίας καταστήματος) και λειτουργεί 12 μήνες το χρόνο κάθε ημέρα οεπό ώρα 10 π.μ. έως 01.00 π.μ., ο τρίτος κατάστημα καφέ - μπαρ, στην, εμβαδού 47 τμ, από το έτος 2007 και εντεύθεν (βλ. την υπ' αριθμ. πρωτ. άδεια λειτουργίας καταστήματος) και λειτουργεί για δώδεκα (12) μήνες το χρόνο κάθε ημέρα από 10.00 έως 01.00 και ο τέταρτος κατάστημα παμπ-μπαρ στο, εμβαδού 50-100 τμ και λειτουργεί σε καθημερινή βάση 12 μήνες το χρόνο. Κατά τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008, η δεύτερη και ο τέταρτος, κατά τα έτη 2004, 2005, 2006 και 2007 η πρώτη και κατά τα έτη 2007 και 2008 ο τρίτος, χρησιμοποιούν για την προσέλκυση πελατείας και αύξηση των εσόδων τους δημόσια σε καθημερινή βάση και για δώδεκα μήνες το χρόνο, υλικούς φορείς ήχου με ξένο και ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο, για να ψυχαγωγήσουν την πελατεία τους κατά τις προαναφερόμενες ώρες. Η χρήση της μουσικής αυτής στα καταστήματα των καθών πιθανολογήθηκε από την κατάθεση του μάρτυρα αποδείξεως, ότι είναι ένας κύριος λόγος προσέλκυσης πελατών και επομένως είναι χρήσιμη στην αύξηση της πελατείας και των εσόδων της επιχειρήσεώς τους. Στη συνέχεια πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες κάλεσαν εγγράφως τους καθών η αίτηση, να προσέλθουν σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας για όλους αμοιβής, πλην όμως οι τελευταίοι διαφωνούν για το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλουν να πληρώσουν παρόλο που στα καταστήματά τους εκπέμπουν δημόσια μουσική από υλικούς φορείς ήχου (ψηφιακούς δίσκους) χρησιμοποιώντας ρεπερτόριο έργων Ελλήνων και αλλοδαπών καλλιτεχνών. Ο ισχυρισμός της πρώτης των καθών ότι αυτή δεν οφείλει αμοιβή για τα έτη 2007 και 2008 διότι στις 31-8-2007 διέκοψε τη λειτουργία της επιχειρήσεώς της (καφέ - μπαρ) όπως τούτο προκύπτει από την από 4,9.2007 βεβαίωση διακοπής εργασιών φυσικού προσώπου επιτηδευματία, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτός ως ουσιαστικά βάσιμος, για το έτος 2008 μόνον, αφού όπως προέκυψε από την κατάθεση του μάρτυρα αποδείξεως, η ανωτέρω και μετά τη δήλωση διακοπής, που έκανε μόνον για φορολογικούς λόγους, εξακολούθησε να λειτουργεί το παραπάνω καφέ -μπαρ, όλο το έτος 2007, χρησιμοποιώντας μάλιστα για την ψυχαγωγία των πελατών της υλικούς φορείς ήχου με ξένο και κυρίως ελληνικό ρεπερτόριο. Η λειτουργία της επιχείρησης της πρώτης καθής για όλο το έτος 2007, επιβεβαιώθηκε και από αυτή την κατάθεση του μάρτυρά της Επίσης δεκτός ως ουσιαστικά βάσιμος, πρέπει να γίνει και ο ισχυρισμός του τρίτου των καθών περί του ότι αυτός ξεκίνησε τη λειτουργία του καταστήματός του την 1.1.2007, ότι έχει εξοφλήσει την οφειλή του για το έτος 2007 και ότι το κατάστημά του έχει εμβαδόν 47 τμ και όχι πάνω από 50 τμ, όπως αβάσιμα ισχυρίζονται με την αίτησή τους οι αιτούντες. Τα ανωτέρω επιβεβαιώθηκαν από την κατάθεση του μάρτυρα αποδείξεως Με βάση τα παραπάνω περιστατικά που πιθανολογήθηκαν και λαμβάνοντας υπόψη το δικαστήριο: α) τη συμβολή των δικαιούχων (μουσικών-τραγουδιστών) στην προσέλκυση πελατείας στις επιχειρήσεις των καθών από τη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων τους και τη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων τους, β) τη δαπάνη που θα αναλάμβαναν οι καθών, αν αντί των υλικών φορέων ήχου με τις εγγεγραμμένες ερμηνείες των ως άνω δικαιούχων χρησιμοποιούσαν ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστές με ζωντανό πρόγραμμα, γ) το χρόνο χρήσεως των υλικών φορέων ήχου που φέρουν εγγεγραμμένα τα μουσικά έργα των δικαιούχων, δ) το είδος των επιχειρήσεων των καθών στα οποία η μουσική θεωρείται απαραίτητη στην αύξηση της πελατείας και των εσόδων της επιχειρήσεως των καθών και ε) τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματος εκάστου των καθών, το Δικαστήριο κρίνει ότι το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής των αιτούντων 1) για τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008, ανέρχεται στο (εφάπαξ) ποσό των 150 ευρώ για έκαστο των ανωτέρω ετών και για έκαστο εκ της δεύτερης

και τέταρτου των καθών, αλλά λόγω του αιτήματος της αιτήσεως θα περιορισθεί στο ποσό των 146/74 ευρώ ετησίως, 2) για τα έτη 2004, 2005, 2006 και 2007, ανέρχεται στο (εφάπαξ) ποσό των 150 ευρώ για την πρώτη των καθών, αλλά λόγω του αιτήματος της αιτήσεως θα περιορισθεί στο ποσό των 146,74 ευρώ και 3) για το έτος 2008 για τον τρίτο των καθών στο (εφάπαξ) ποσό των 100 ευρώ.

5.-Για να διαταχθεί το ασφαλιστικό μέτρο της προσωρινής επιδίκασης χρηματικής απαιτήσεως πρέπει, όπως κατ' αρχήν για κάθε ασφαλιστικό μέτρο, να συντρέχει η βασική νόμιμη προϋπόθεση (άρθρο 682 παρ. 1α, Κ.Πολ.Δ) της επείγουσας περίπτωσης, που στην παρούσα περίπτωση λόγω της φύσεως του ασφαλιστικού αυτού μέτρου αποβλέπει στη θεραπεία και συντήρηση του δικαιούχου ή των προσώπων που διατρέφονται από αυτόν, συνδέεται δε κατ' ανάγκη με την απορία του. Ως εκ τούτου αποκλείεται κατ' αρχήν η προσωρινή επιδίκαση σε εύπορο, αλλά επιβάλλεται για τον άπορο ή ενδεχομένως άνεργο (Τζίφρας, Ασφ. μέτρα, 1980, σελ. 242, Μ.Πρ.Α. 6239/1972 Αρχ. Ν. ΚΓ 886, Μ.Πρωτ.Ναυπλ. 57/1984 Δ. 18.526). Στην προκειμένη περίπτωση πιθανολογείται ότι δεν συντρέχει επείγουσα περίπτωση για προσωρινή επιδίκαση της απαιτήσεως και πρέπει το σχετικό αίτημα να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμο, αφού οι τρεις κατηγορίες δικαιούχων (μουσικών-τραγουδιστών-παραγωγών) έχουν υψηλές αμοιβές από την επαγγελματική καλλιτεχνική ή επιχειρηματική δραστηριότητα και δεν είναι άποροι ή δεν πιθανολογείται ότι είναι άνεργοι (ως προς τις δυο πρώτες κατηγορίες). Τέλος, πιθανολογείται ότι για να είναι σε θέση οι αιτούντες να εκπληρώσουν την υποχρέωση τους για ανάλογη με τη χρήση διανομή των αμοιβών που εισπράττουν στους δικαιούχους που αντιπροσωπεύουν, οι καθών οφείλουν να τους παραδώσουν τους καταλόγους με τους τίτλους των μουσικών έργων που χρησιμοποίησαν για τα επίμαχα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008, η δεύτερη και τέταρτος, για τα έτη 2004, 2005, 2006 και 2007, η πρώτη και για το έτος 2008 ο τρίτος των καθών. Το αίτημα για συνέχιση προσκομίσεως εκ μέρους των καθών ανά μήνα καταλόγου με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιούν, εφόσον δεν αφορά τη χρήση των ως άνω οικονομικών ετών πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

6.-Σύμφωνα λοιπόν με τα προαναφερόμενα η αίτηση πρέπει να γίνει κατά ένα μέρος δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό. Η δικαστική δαπάνη των αιτούντων βαρύνει τους καθών που ηττώνται στη δίκη. Θα επιβληθεί όμως μειωμένη, επειδή η αίτηση έγινε κατά ένα μέρος δεκτή (άρθρο 178 Κ.Πολ.Δ.)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ καταργημένη τη δίκη ως προς τον πέμπτο των καθών.

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του τέταρτου των καθών και αντιμωλία των λοιπών καθών.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν οι καθών 1) κατά τα έτη 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008 η δεύτερη και ο τέταρτος των καθών, 2) κατά τα έτη 2004, 2005, 2006 και 2007 η πρώτη των καθών και 3) κατά το έτος 2008 ο τρίτος των καθών, μεταδίδοντας αλλοδαπό και ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στα καταστήματά τους κατά τη διάρκεια της λειτουργίας τους, καθημερινά για όλους τους μήνες του χρόνου, σε εκατόν σαράντα έξι ευρώ και εβδομήντα τέσσερα λεπτά (146,74 ευρώ) για κάθε έτος για έκαστο εκ των πρώτης, δεύτερης και τέταρτης των καθών και εκατό ευρώ για το έτος 2008 για τον τρίτο των καθών.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους καθών να παραδώσουν στους αιτούντες καταλόγους με τους τίτλους των μουσικών έργων που χρησιμοποίησαν για τα έτη: α) 2004, 2005, 2006, 2007 και 2008 η δεύτερη και τέταρτος των καθών, β) 2004, 2005, 2006 και 2007 η πρώτη των καθών και γ) 2008 ο τρίτος των καθών.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους καθών σε ένα μέρος της δικαστικής δαπάνης των αιτούντων, την οποία προσδιορίζει σε εξήντα (60) ευρώ για έκαστο εκ των: δεύτερης και τέταρτου των καθών, πενήντα (50) ευρώ για την πρώτη των καθών και τριάντα (30) ευρώ για τον τρίτο των

καθών,

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στα Τρίκαλα στις 27 Μαΐου 2009 σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για τη δημοσίευση)